

Řeči, řeči, řeči

Teď si budeme jen tak povídat čili *vést řeči*. Ani si nebudeme chtít nic důležitého sdělit, ale i povídání si jen tak má přece něco do sebe.

K čemu nám slouží řeč? Sdělujeme si informace o světě i o sobě samém. Tím druhým, totiž informací o sobě samém, začínáme. Co jiného je pláč miminka nebo spokojené vrnění? Ale jak rosteme, poznáváme více svět a roste i četnost výpovědí o něm.

Jazyk má ještě další důležitou funkci – dost možná funkci nejpůvodnější. Je to funkce harmonizační. Jsme neustále závislí na druhých lidech a potřebujeme se navzájem utvrdit

v tom, že si rozumíme, že jsme si blízcí. A tak i když třeba mluvíme o nedůležitých věcech, přesto si navzájem sdělíme jednu velmi důležitou informaci: „Jsem tady a ty jsi tady také. A jsme zde spolu a ve vzájemné harmonii, jejímž vnějškovým výrazem jsou slova, která nám z úst lehce plynou, *navazují* na sebe a *souzní*.“

Zvláště ženy to potřebují, a tak se na ně nezlobme, že dokážou tolik času protелефonovat. Má to pro ně možná obdobně uvolňující účinek, jako když si muži zajdou na pivo. Jen s tím rozdílem, že moje žena je po telefonování uvolněná a svěží, zatímco já po návratu od piva jsem sice také uvolněný, leč poněkud malátný.

Ale i s cizími lidmi se často musíme zharmonizovat. Pomáhají nám v tom řeči na neutrální téma. Kdyby neexistovalo počasí, tak bychom si je snad museli vymyslet. A Angličané, ti by si bez jeho pomoci možná ani nedokázali koupit balíček žvýkaček.

V Čechách však existují ještě další sblížovací témata. V první řadě je to vzájemné ujištění, že „politika je svinstvo“. A rozhodně také nepochybíte, když druhého člověka politujete za to, že musí pracovat a že ta jeho práce je jistě obtížná a nespravedlivě podhodnocená. Vyřknout něco takového v našich poměrech znamená více než vykourit pět dýmek míru.